

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobce: A. A.**, nar. „X“, státní příslušnost Irák, t.č. ZZC Drahonice, Drahonice, zastoupeným Mgr. Ing. Janem Procházkou, LL.M. eur., advokátem se sídlem Karolínská 654/2, Praha 8, proti **žalovanému: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.9.2015, č.j. KRPU-196597-15/ČJ-2015-040022-ZZ-SV,**

t a k t o :

- I.** Žaloba se **zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 11.9.2015, č.j. KRPU-196597-15/ČJ-2015-040022-ZZ-SV, kterým bylo rozhodnuto, že žalobce se zajišťuje za účelem správního vyhoštění a byla stanovena doba trvání zajištění na 60 dnů ode dne omezení osobní svobody.

Žalobce namítl, že v jeho případě došlo k porušení čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Evropská úmluva“) ve spojení s čl. 13 odst. 4 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16.12.2008 (dále jen „návratová směrnice“). Porušení těchto ustanovení spatřuje v tom, že neměl dosud efektivní možnost požádat o soudní přezkum svého zajištění. Podle čl. 5 odst. 4 Evropské úmluvy každý, kdo byl zbaven svobody zatčením nebo jiným způsobem má právo podat návrh na

řízení, ve kterém by soud urychleně rozhodl o zákonnosti jeho zbavení svobody a nařídil propuštění, je-li zbavení svobody nezákonné. Efektivita tohoto práva může být u cizince zbaveného osobní svobody a neznalého českých zákonů zachována pouze tehdy, je-li mu dostupná bezplatná právní pomoc. To ostatně dle žalobce zdůrazňuje i čl. 13 odst. 4 návratové směrnice, podle kterého členské státy na žádost zajistí bezplatné poskytnutí potřebné právní pomoci nebo zastoupení v souladu s příslušnými vnitrostátními právními předpisy či pravidly týkajícími se právní pomoci. Obdobně podle čl. 16. odst. 2 návratové směrnice se zajištěným státním příslušníkům třetí země na požádání umožní navázat včas kontakt s právními zástupci, rodinnými příslušníky a příslušnými konzulárními orgány. Žalobce zdůraznil, že do ZZC Bělá-Jezová dojíždějí pouze dvě nevládní organizace zaměřující se na právní poradenství. Své služby jsou tyto organizace schopny poskytovat přibližně 20-25 cizincům týdně. To je dle žalobce za situace, kdy se v zajišťovacím zařízení nachází přibližně 500 zajištěných cizinců zjevně nedostatečné. Žalobce uvedl, že vůbec nevěděl, co obsahuje žalobou napadené rozhodnutí, které mu nebylo poskytnuto. Poukázal na skutečnost, že byl umístěn do provizorních buněk v sektoru F, kde byl pod neustálou kontrolou policejních jednotek a nikoli bezpečnostní agentury, jak je tomu v ostatních budovách zařízení. Zdůraznil, že ačkoli se několik týdnů domáhal právní pomoci a kontaktu s právníkem, nebylo mu vyhověno. V tomto sektoru nepůsobí ani sociální pracovníci a žalobce proto nebyl schopen kontaktovat právníka ani prostřednictvím sociálních pracovníků. V uvedeném sektoru F nebyl k dispozici ani telefon. Teprve po návštěvě Veřejného ochránce práv byly předány identifikační údaje žalobce Asociaci pro právní otázky imigrace, se kterými spolupracuje nynější právní zástupce žalobce. Právnímu zástupci žalobce se podařilo se žalobcem spojit až dne 10.10.2015, tedy těsně před uplynutím lhůty pro podání žaloby. Žalobce trvá na tom, že vzhledem k tomu, že nebyl schopen téměř 30 dnů realizovat své právo na soudní přezkum zajištění, a v tomto právu mu bylo aktivně bráněno, je nutné považovat zbavení jeho osobní svobody od počátku za nezákonné. Tato absence procesních záruk zajištění totiž nutně vyvolává i nezákonnost zajištění jako takového.

Dále žalobce namítá, že je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nevyrovnal s otázkou reálného předpokladu vyhoštění. Z čl. 15 odst. 4 návratové směrnice a z čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy vyplývá požadavek, aby zajištění cizince za účelem vyhoštění bylo nařízeno pouze v případě, že existuje reálný předpoklad, že cizinec může být do své země v době trvání zajištění skutečně vyhoštěn. S tímto požadavkem koresponduje i judikatura Nejvyššího správního soudu (např. rozsudek ze dne 15.4.2009, č.j. 1 As 12/2009-61). Dle žalobce by měl správní orgán vyhodnotit, zda vzhledem k probíhajícímu konfliktu mezi iráckou armádou a jednotkami Islámského státu je vyhoštění realizovatelné, zda se takové vyhoštění v minulosti podařilo realizovat, zda je předpoklad vyhoštění reálný i přesto, že žalobce nedisponuje cestovním dokladem, zda irácký konzulát obecně spolupracuje při vydávání náhradního cestovního dokladu, apod. Dle žalobce by všechny uvedené skutečnosti svědčily ve prospěch nemožnosti zajištění žalobce.

Žalobce uvedl, že odůvodnění existence reálného předpokladu pro vyhoštění je úzce navázáno na odůvodnění doby trvání zajištění. Cizinec totiž může být zajištěn pouze na takovou dobu, ve vztahu k níž existuje reálný předpoklad, že bude během této doby vyhoštěn.

Dále žalobce namítal, že zbavení osobní svobody je nutné považovat za neslučitelné s čl. 5 odst. 1 Evropské úmluvy z důvodu nedostatečných materiálních podmínek, ve kterých zajištění probíhá. Čl. 3 Evropské úmluvy zakazuje mučení a nelidské či ponižující zacházení nebo trestání. Je tedy třeba zajistit, aby každá osoba byla zbavená svobody v podmínkách,

kteřé jsou slučitelné s respektováním lidské důstojnosti, aby způsob výkonu opatření nevystavoval dotyčného úzkosti a útrapám dosahujícím intenzity, která přesahuje úroveň, jež je se zbavením svobody nutně spojena. Dále v souladu s čl. 5 Evropské úmluvy žalobce dovodil, že aby nebylo možné zajištění označit jako svévolné, musí být úzce svázáno s účelem a místo a podmínky zajištění musejí být k tomu uzpůsobené. Dle žalobce je při posuzování podmínek zajištění třeba hodnotit velikost a uzpůsobení prostoru, který cizinec obývá, možnost přístupu k právní pomoci, dostupnost zdravotní péče a volnočasové aktivity, dostupnost a přiměřenost stravy a kvalifikaci personálu.

Žalobce se pak obsírně vyjádřil k jednotlivým uvedeným kritériím. Uvedl, že prostor, kde je ubytován spolu se sedmi spolubydlícími nepřesahuje 25 m², což je jen o málo více než polovina požadované velikosti. Prostředí ubytování navozuje vězeňské prostředí. Uvedl rovněž, že neměl od počátku zajištění možnost naplnit své právo na právní pomoc. Žalobce tvrdí, že ač byl zajištěn již 14.8.2015, první kontakt s právníkem nastal až dne 26.9.2015, tedy po více než 40 dnech od počátku zbavení svobody. Žalobce dále konstatoval, že péče o fyzické zdraví je pro celé zařízení (cca 500 osob) zajišťována jednou praktickou lékařkou a dvěma zdravotními sestrami. Péče o duševní zdraví je zcela nedostupná, neboť v zařízení neposkytuje služby žádný psycholog. Žalobce rovněž poukázal na skutečnost, že neexistuje denní tisk, který by byl cizincům k dispozici, přístup k rádiu není možný a přístup k TV je jen velmi omezený. Nejsou rovněž dostupné žádné vhodné druhy rekreace ve formě pohybových aktivit. Žalobce rovněž uvedl, že není dostatek jídla a cizincům není umožněno konzumovat stravu až do svého nasycení (přidávat si). Dále uvedl, že mezi posledním jídlem jednoho dne a prvním jídlem druhého dne v důsledku omezené kapacity jídelny existuje přestávka až 14 hodin. Poukázal rovněž na nízký počet zaměstnanců správy uprchlických zařízení, zejména sociálních pracovníků. Při současném vysokém počtu zajištěných osob to znamená, že na jednoho sociálního pracovníka vychází přibližně 100 zajištěných osob. Tlumočnick do jazyka arabského dojíždí do zařízení pouze jeden při počtu 200 arabsky mluvících zajištěných osob. Uvedl rovněž, že osoby ostrahy z řad bezpečnostní agentury neprocházejí žádným školením a provozovatel zařízení nemá žádné právo rozhodovat o jejich výběru.

Výše uvedené dle žalobce svědčí o nelidských a ponižujících podmínkách nerespektujících lidskou důstojnost, které v ZZC Bělá-Jezová panují. Za takových podmínek nemělo být zajištění žalobce nikdy nařízeno a mělo by být okamžitě ukončeno.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný zdůraznil, že žalobce průkazně převzal dne 11.9.2015 v 14.30 hod. jedno vyhotovení žalobou napadeného rozhodnutí za přítomnosti tlumočníka, napadené rozhodnutí mu bylo přetlumočeno včetně odůvodnění a poučení. Tvzení žalobce, že vůbec nevěděl, co žalobou napadené rozhodnutí obsahuje je tedy dle žalovaného zcela prokazatelně nepravdivé a pouze účelově odůvodňuje nekonkrétnost žalobních bodů směřujících proti žalobou napadenému rozhodnutí. Žalobcovo tvrzení, že se bezvýsledně několik týdnů domáhal právní pomoci a kontaktu s právníkem se jeví žalovanému jako zcela nereálné, neboť dle žalovaného i přes nárůst zajištěných cizinců jsou v ZZC dodržována jejich práva a možnost právní pomoci jim není upírána. Podané žaloby různými zajištěnými cizinci zajištěnými v ZZC Bělá-Jezová dle žalovaného prokazují, že právo na právní pomoc cizincům není upíráno. Zdůraznil, že všichni zajištění cizinci jsou náležitě poučeni o svých právech, včetně možnosti kontaktování

právního zástupce a práva na právní pomoc. Žalovaný zdůrazňuje, že cizinec však musí sám projevit vůli a chtít, aby mu byla právní pomoc poskytnuta. Rovněž uvedl, že ze zpráv z návštěvy Veřejné ochránkyně práv v předmětném zajišťovacím zařízení nevyplývá, že by docházelo k aktivní zábraně a neposkytnutí požadované právní pomoci zajištěným cizincům. Z podané žaloby a z jejího obsahu dle žalovaného jednoznačně vyplývá, že právní pomoci se žalobci dostalo a měl k ní tedy prokazatelně přístup.

Žalovaný rovněž nepovažoval za důvodnou námitku, že se nezabýval otázkou reálného předpokladu realizace správního vyhoštění do země původu žalobce. Vycházel zejména z běžné praxe a ze skutečností sdělených žalobcem v rámci ústního jednání. Poukázal na skutečnost, že na stranách 4 a 5 žalobou napadeného rozhodnutí shrnul, že na základě běžné praxe i vyjádření žalobce existuje reálný předpoklad správního vyhoštění žalobce do země původu, neboť nebyla zjištěna překážka trvalejší povahy, která by zabráňovala ve vyhoštění žalobce, a nebyly zjištěny skutečnosti, které by zabráňovaly vydání rozhodnutí o vyhoštění žalobce. Závazné stanovisko Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ČR ev. č. ZS27547 zcela potvrdilo reálnost možnosti realizace správního vyhoštění, když konstatovalo, že vycestování je možné. Žalovaný trvá na tom, že se vyjádřil i k otázce délce zajištění žalobce, kdy shrnul, že žalobcova totožnost není plně ověřena, žalobce nedisponuje žádným cestovním dokladem. Zároveň žalovaný uvedl kroky, které bude potřeba učinit k realizaci správního vyhoštění žalobce. Žalovaný vycházel z předpokladu správnosti údajů uvedených žalobcem a ze zkušeností získaných v obdobných případech.

K velikosti obývaného prostoru, žalovaný uvedl, že v minulosti skutečně obytná plocha na jednu osobu neodpovídala požadavkům uváděným žalobcem, ale v současnosti již je tento nedostatek odstraněn. Ploty uvnitř areálu pak souží k oddělení částí zařízení s odlišnými režimy zajištění, případně mohou sloužit k oddělení různých názorově, nábožensky či jiným způsobem znesvářených komunit v řadách zajištěných cizinců. Bezpečnostní agentura pak v zařízení působí zejména preventivně.

K dostupnosti zdravotní péče žalovaný uvádí, že se jedná o zcela teoretickou námitku, neboť sám žalobce uvádí, že se těší dobrému zdraví a zdravotní péče se nedomáhal. Žalovaný poukázal na skutečnost, že 500 pacientů na jednoho praktického lékaře nikterak nevybočuje z rámce, v němž je zajištěna zdravotní péče pro občany České republiky. Ve vztahu k možným psychickým potížím žalobce žalovaný uvedl, že žalobce po celou dobu dosavadního zajištění nevyjádřil potřebu pomoci odborníka s psychickým stavem.

K otázce zajištění volnočasových aktivit žalovaný uvedl, že v důsledku nárůstu počtu zajištěných cizinců došlo k dočasnému omezení těchto aktivit, ovšem v současnosti po otevření dalšího zařízení pro zajištění cizinců se věc vrací do původního stavu.

K otázce dostupnosti stravy uvedl žalovaný, že množství stravy je přiměřené a v souladu s právním řádem. Strava je dostupná minimálně třikrát denně a u dětí pětkrát za den.

Žalovaný rovněž uvedl, že v současnosti dochází k nárůstu počtu odborných pracovníků v zajišťovacích zařízeních.

Žalovaný zdůraznil, že zařazení cizinců do jednotlivých zařízení není v jeho kompetenci při rozhodování o zajištění. Žalovaný pouze může v žádosti o umístění cizince doporučit na základě skutečností zjištěných v rámci správního řízení umístění cizince do části s přísným režimem, či avizovat, že se jedná o rodinu s dětmi nebo nezletilého bez doprovodu, či jinak zranitelnou osobu.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a s ustanovením § 172 odst. 5 zákona o pobytu cizinců bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobce nenavrhл ve lhůtě 5 dnů od podání žaloby konání soudního jednání k projednání věci.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení vedeném podle části třetí prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ust. § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu, a to pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během 30denní lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí dle § 172 odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s.ř.s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.

Primárně musí soud poznamenat, že při přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince za účelem správního vyhoštění soud v souladu s § 75 odst. 1 s.ř.s. vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Z uvedeného tedy jednoznačně vyplývá, že v rámci tohoto přezkumu může soud posuzovat, zda byly při vydání žalobou napadeného rozhodnutí dodrženy příslušné procesní postupy a byly naplněny zákonem předpokládané hmotněprávní podmínky pro zajištění cizince, nelze ovšem v rámci přezkumu rozhodnutí o zajištění cizince posuzovat podmínky, za kterých následné zajištění bylo realizováno. Správní soudnictví je založeno na principu přezkumu zákonnosti správních rozhodnutí. Soud v rámci přezkumu zákonnosti rozhodnutí o zajištění cizince tedy nemůže přikročit k posuzování souladu podmínek, za nichž je zajištění realizováno, s právními předpisy a mezinárodními smlouvami. Námitky žalobce směřující k podmínkám, za nichž bylo předmětné zajištění realizováno, tedy soud považuje v daném soudním řízení za zcela irelevantní, neboť se nevztahují ke skutečnosti, která je předmětem tohoto soudního řízení. Proto se jimi soud ani v tomto rozhodnutí nebude zabývat.

Z relevantních žalobních námitek se soud nejprve věnoval námitce nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí. Dle žalobce je žalobou napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť se žalovaný nevypořádal s otázkou reálného předpokladu vyhoštění žalobce.

V žalobou napadeném rozhodnutí je na straně 4 (poslední odstavce) a straně 5 (první odstavce) dle soudu obsažena dostatečná úvaha správního orgánu týkající se otázky reálnosti samotného provedení vyhoštění žalobce. V těchto odstavcích je uvedeno: „Z běžné praxe je správnímu orgánu známo, že v případě cizince existuje reálný předpoklad realizace výkonu jeho vyhoštění z území členských států Evropské unie, a to ve stanovené době trvání zajištění, neboť v daném případě neexistuje překážka trvalejší povahy, která by zabraňovala účastníka řízení z území členských států vyhostit. Správní orgán v této věci hodnotil nashromážděné materiály, které si z moci úřední opatřil a zároveň vycházel ze skutečností sdělených v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 11.9.2015, které nevedly ke zjištění jeho totožnosti. Zjištěné skutečnosti nenasvědčují jakékoliv překážce ve vydání rozhodnutí

o správním vyhoštění a vycestování cizince z území České republiky. Jiné skutečnosti, které by nasvědčovaly, že výkon vyhoštění nebude moci být realizován, dosud nebyly zjištěny.“

Z uvedeného jednoznačně vyplývá, že se žalovaný otázkou možnosti samotného provedení vyhoštění žalobce zabýval a že v rámci podkladů, které byly v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí k dispozici, dospěl k závěru, že samotné vyhoštění bude možno realizovat. Na tomto místě soud konstatuje, že žalovaný ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí disponoval závazným stanoviskem Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky, č.j. KRPÚ-196597/ČJ-2015-040022-ZZ-SV, ev.č. ZS27547, ve kterém je výslovně uvedeno, že v případě žalobce neexistují překážky jeho vycestování do země původu a toto vycestování je z hlediska § 120a zákona o pobytu cizinců možné. Toto závazné stanovisko považuje soud za „materiál, který si z moci úřední opatřil“ v rámci správního řízení žalovaný, který žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí zmiňuje. Soud konstatuje, že by bylo vhodné toto stanovisko výslovně v žalobou napadeném rozhodnutí přesně identifikovat, ovšem ve skutečnosti, že žalovaný učinil pouze obecný odkaz na materiály opatření z moci úřední, nespatřuje vadu, která by způsobovala nepřezkoumatelnosti žalobou napadeného rozhodnutí a zakládala důvod jeho zrušení.

Je nutno zdůraznit, že správní orgán se zabýval i otázkou, zda správní vyhoštění je realizovatelné v době, na kterou stanovil délku zajištění žalobce. Na základě odkazu na zkušenosti správního orgánu s vyřizování obdobných případů dospěl žalovaný k závěru, že i s přihlédnutím ke skutečnosti, že žalobce nemá cestovní doklady, a bude nutno ve spolupráci se zastupitelským úřadem domovského státu mu je opatřit, je reálné ve lhůtě 60 dnů, na něž byla doba zajištění stanovena, realizovat správní vyhoštění.

Vzhledem k výše uvedenému tedy shledal soud námitku nepřezkoumatelnosti žalobu napadeného rozhodnutí jako nedůvodnou.

S výše uvedenou argumentací úzce souvisí i otázka námitky zákonnosti stanovení délky doby trvání zajištění cizince za účelem jeho vyhoštění. Soud zcela souhlasí s tvrzením žalobce, že cizinec může být zajištěn pouze na takovou dobu, ve vztahu k níž existuje reálný předpoklad, že bude během této doby vyhoštěn.

Na straně 4 žalobou napadeného rozhodnutí je obsažena úvaha správního orgánu týkající se délky zajištění žalobce, která byla stanovena ve výroku rozhodnutí na 60 dnů. Žalovaný v odůvodnění uvedl, jaké úkony bude muset v daném případě realizovat vzhledem ke skutečnosti, že žalobce nemá cestovní doklady a jaké jsou obvyklé lhůty při odezvě zastupitelských úřadů třetích států na žádosti České republiky. Tato doba se dle žalovaného pohybuje v rozmezí 40 – 60 dnů. Při tomto hodnocení zohlednil rozsah skutečností, které o sobě žalobce v rámci správního řízení uvedl. Žalovaný rovněž do délky zajištění promítl předpokládanou dobu trvání vyhotovení a zabezpečení přepravních dokladů a zajištění eskorty. Doba k zajištění těchto záležitostí se pohybuje kolem 30 dnů.

Vzhledem k výše uvedenému dospěl soud k závěru, že délka zajištění cizince za účelem správního vyhoštění byla v daném případě dostatečně odůvodněna a samotnou dobu zajištění shledal soud přiměřenou skutkovým okolnostem daného případu.

S hledem na výše uvedené shledal soud i námitku žalobce vztahující se ke stanovení délky jeho zajištění za nedůvodnou.

Žalobce dále namítal, že v zařízení, kde bylo realizováno jeho zajištění, neměl možnosti vyhledat právní pomoc a domoci se soudního přezkumu žalobou napadeného

rozhodnutí a obsáhle argumentoval s odkazem na mezinárodní smlouvy, že tím došlo k zásahu do jeho zaručených práv.

I k této zásadní námitce žalobce musí soud konstatovat, že tato okolnost není předmětem přezkumu v rámci soudního přezkumu rozhodnutí správního orgánu o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění. Soud podotýká, že pokud by žalobci bylo bráněno v přístupu k právní pomoci ze strany správních orgánů, mohla by tato skutečnost být předmětem přezkumu v rámci žaloby proti nezákonnému zásahu.

Na tomto místě musí soud pro úplnost rovněž zdůraznit, že předmětná žaloba proti rozhodnutí správního orgánu byla podána včas prostřednictvím právního zástupce. Z toho jednoznačně vyplývá, že žalobci evidentně byla poskytnuta právní pomoc, aby se mohl v zákonem stanoveném rozsahu a době domáhat ochrany svých práv. S ohledem na výše uvedené skutečnosti považuje soud veškerou žalobcovu argumentaci týkající se nemožnosti efektivní ochrany proti žalobou napadenému rozhodnutí za bezpředmětnou.

K námitce žalobce, že mu nebyl znám obsah žalobou napadeného rozhodnutí, soud uvádí, že z obsahu správního spisu jednoznačně vyplývá, že žalobce dne 11.9.2015 v 14.30 hod. převzal jedno vyhotovení žalobou napadeného rozhodnutí. Ve správním spise je tato skutečnost potvrzena podpisem žalobce. Z obsahu správního spisu rovněž vyplývá skutečnost, že obsah předmětného rozhodnutí byl žalobci tlumočen do jazyka arabského tlumočnickem W. M.

Rovněž tuto námitku žalobce tedy s ohledem na výše uvedené vyhodnotil soud jako zcela nedůvodnou.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji ve výroku ad I. rozsudku podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. ve výroku ad II. rozsudku nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 26. října 2015

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tvarová